

ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ

24Η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΝΕΦΕΛΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα, 1 Μαΐου 2013

Μαρούσι

Η Μελιτίνη έστεκε στη μισάνοιχτη πόρτα του θαλάμου και κοίταζε αμίλητη το κορίτσι. Σε λίγες ώρες θα διαφαινόταν αν το πλάσμα αυτό θα κέρδιζε τη μάχη με τον θάνατο, αφού το μόσχευμα που του είχε προσφέρει από το ίδιο της το αίμα πιθανότατα να του έσωζε τη ζωή. Όμως υπήρχε και κάτι άλλο. Στα χέρια της κρατούσε τα αποτελέσματα των άλλων εξετάσεων. Ό,τι έκανε το έκανε δίχως τη συγκατάθεση της άμεσα εμπλεκομένης στην υπόθεση, όμως είχε δικαιωθεί απόλυτα. Έπρεπε αμέσως να μιλήσει με τον πατέρα της. Είχε παγώσει από την ένταση και με δάχτυλα που έτρεμαν σχημάτισε τον αριθμό του τηλεφώνου. Γνώριζε πολύ καλά ότι τα συγκλονιστικά νέα θα άλλαζαν τη ζωή όλων.

«Μπαμπά...» Η φωνή μόλις που βγήκε από τα λεπτά χείλη. Συγκράτησε μετά βίας το δάκρυ που έστεκε στην άκρη των ματιών της φουσκώνοντας σαν το πανί στον βοριά. Καθάρισε τον λαιμό της που είχε στεγνώσει και με σταθερή τώρα φωνή είπε: «Πρέπει να έρθεις αμέσως στο νοσοκομείο, κρατάω τα αποτελέσματα στα χέρια μου». Έκλεισε το τηλέφωνο δίχως να περιμένει την απάντηση του άντρα στην άλλη άκρη της γραμμής. Ήταν τόσο παραγμένη!

Το κορίτσι στον θάλαμο είχε αποκοιμηθεί πάλι. Το όμορφο πρόσωπό του, παρ' όλη την ταλαιπωρία του τελευταίου διαστήματος στο νοσοκομείο, έδειχνε γαλήνιο. Αν όλα πήγαιναν καλά, σε λίγες μέρες ο εφιάλτης θα έδινε τη θέση του στη χαρά. Ή μήπως τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι; Σε κάποια αρχαία κρυψώνα, οι μοίρες ύφαιναν στον αργαλειό του χρόνου τα πιο μυστήρια υφαντά τους. Η υπομονή θα ήταν σύμμαχος όλων.

Ο καθηγητής καρδιολογίας Κώστας Ιωάννου μπήκε βιαστικά στο σπορ αυτοκίνητό του. Τέτοια ώρα και τέτοια μέρα ήξερε ότι δεν θα συναντούσε κίνηση στους δρόμους. Σε ελάχιστα λεπτά θα βρισκόταν στο νοσοκομείο. Καθημερινά έκανε αρκετές φορές την ίδια διαδρομή, από τη Φιλοθέη, όπου ήταν το σπίτι του, ως το Μαρούσι, όπου βρισκόταν το νοσοκομείο. Τα τελευταία χρόνια είχε αναρριχηθεί στην κορυφή της ηγεσίας του νοσοκομείου και απολάμβανε όλα τα προνόμια που πρόσφερε αυτή η θέση. Είχε κερδίσει με το σπαθί του το αξίωμά του και κανένας δεν μπορούσε να αμφισβητήσει την ακεραιότητα του χαρακτήρα του και την επιστημονική του κατάρτιση. Στα πενήντα οκτώ του χρόνια, ήταν αρκετά δραστήριος και εργατικός. Οικογενειάρχης και άνθρωπος που βοηθούσε αρκετές φορές αθόρυβα τους άπορους ασθενείς του, ήταν αγαπητός ακόμα και στους υφισταμένους του. Όλοι μιλούσαν με τα καλύτερα λόγια γι' αυτόν. Ο Ιωάννου συνέχιζε την οικογενειακή παράδοση, αφού τόσο ο πατέρας όσο και ο παππούς του ήταν γνωστοί γιατροί με λαμπρές περγαμηνές. Μεγάλωσε σε ένα αυστηρό και εύπορο περιβάλλον, που από μικρό παιδί τον προετοίμαζε να γίνει αυτό που ήταν τώρα. Ο παππούς του, του οποίου το όνομα είχε πάρει, είχε θητεύσει και ως υπουργός Υγείας πριν από πολλά

χρόνια, ενώ ο πατέρας του διετέλεσε δήμαρχος. Άλλωστε, δεν ήταν λίγες οι φορές που πολιτικά κόμματα τον είχαν πλησιάσει προτείνοντάς του να πολιτευθεί. Εκείνος, βέβαια, είχε αρνηθεί ευγενικά όλες τις προτάσεις, αφού δεν ήθελε να στερήσει ούτε στιγμή από τις δύο μεγάλες του αγάπες: την ιατρική και την οικογένειά του.

Η ασημένια Μερσεντές φρέναρε απότομα μπροστά από την κεντρική είσοδο του νοσοκομείου. Ο οδηγός πετάχτηκε έξω αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή και τη μηχανή αναμμένη.

«Καλησπέρα, γιατρέ, πάλι έκτακτο...» πρόλαβε να αρθρώσει ο άναυδος θυρωρός.

«Το αυτοκίνητο, Γιώργο!» του φώναξε μόνο ο άλλος.

Εκείνος κατάλαβε αμέσως τι έπρεπε να κάνει. Περίεργο! Πρώτη φορά στα τόσα χρόνια έβλεπε σε τέτοια ένταση τον καθηγητή.

Φτάνοντας μπροστά στους ανελκυστήρες, ο γιατρός άρχισε να πατάει όλα τα κουμπιά συγχρόνως. Όμως δεν είχε την υπομονή να περιμένει. Ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, δρασκελώντας τρία τρία τα σκαλοπάτια. Σε ελάχιστο χρόνο βρέθηκε στον πέμπτο όροφο. Αν και αρκετά γυμνασμένος και σε άριστη φυσική κατάσταση, ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή. Ήταν από την αγωνία του. Ο τρόπος που του είχε μιλήσει πριν από λίγο η κόρη του στο τηλέφωνο δεν του είχε αφήσει πολλά περιθώρια να είναι ήρεμος. Έπρεπε τώρα να δει με τα ίδια του τα μάτια.

Την αντίκρισε να κάθεται σε έναν καναπέ στην άκρη του διαδρόμου κι έτρεξε αμέσως κοντά της.

Η Μελιτίνη σήκωσε το βλέμμα και μέσα του εκείνος διάβα-

σε τα πάντα. Πήρε ανυπόμονα τα αποτελέσματα των ειδικών εξετάσεων και ξεφύλλισε τις λίγες σελίδες. Τώρα διάβαζε αυτό ακριβώς που ήθελε. Η κόρη του διέκρινε στα χέρια του πατέρα της την ανατριχίλα που τον είχε διαπεράσει. Σπάζοντας τη σιωπή, του είπε:

«Είδες πόσο δίκιο είχα;».

«Ναι. Τώρα, το μόνο που μας μένει είναι να περιμένουμε για να δούμε αν ο οργανισμός της επανέλθει. Πώς θα ανταποκριθεί στο μόσχευμα. Ας κάνουμε λίγη υπομονή» της είπε δίχως να σηκώσει το βλέμμα από τα αποτελέσματα των εξετάσεων που διάβαζε προσεκτικά, ξανά και ξανά. «Έλα, ας πάμε στο σπίτι. Χρειαζόμαστε και οι δύο ξεκούραση».

«Θέλω να μείνω το βράδυ εδώ».

«Δεν νομίζω ότι μπορείς να τη βοηθήσεις άλλο, τώρα πια. Ό,τι μπορούσες, το έκανες και με το παραπάνω». Πέρασε το χέρι του προστατευτικά στους ώμους της και την αγκάλιασε τρυφερά. Σταμάτησαν έξω από τον θάλαμο και άνοιξε απαλά την πόρτα. «Μη φοβάσαι τίποτα, κορίτσι μου... Τώρα όλα θα πάρουν τον δρόμο τους» είπε ψιθυριστά κοιτάζοντας την κοπέλα που αναπαυόταν ήρεμα.

Λευκάδα

Παρασκευή, 2 Αυγούστου 1996

Αυτό το καλοκαίρι ήταν από τα θερμότερα στη Λευκάδα. Αύγουστος πια, και ο κόσμος είχε κατακλύσει και πάλι το κοσμοπολίτικο νησί. Η θάλασσα είχε πλημμυρίσει από διάφορα σκάφη, που κατέφθαναν όχι μόνο από την Ελλάδα αλλά και από γειτονικές χώρες. Οι παραλίες του νησιού έμοιαζαν σαν ένα πολύχρωμο μωσαϊκό φτιαγμένο από κάθε φυλής παραθεριστές και οι λουόμενοι κολυμπούσαν ανάμεσα στα μικρά βαρκάκια των ψαράδων που ήταν δεμένα εδώ κι εκεί.

Ο Γιάννης Λογοθέτης ήταν ψαράς από τον Άγιο Νικήτα Λευκάδας και τα τελευταία χρόνια είχε μετακομίσει στην Αθήνα μαζί με τη γυναίκα του τη Ματίνα. Σε όλους έλεγαν ότι έφυγαν από το νησί για να αναζητήσουν καλύτερη τύχη και μια πιο ποιοτική ζωή. Αυτό που ψιθύριζαν βέβαια στο χωριό ήταν άλλο. Το ζευγάρι δεν είχε αποκτήσει ακόμη παιδιά· είτε η Ματίνα ήταν στείρα είτε ο Γιάννης δεν τα κατάφερνε, έλεγαν στις ιδιωτικές τους συζητήσεις χαϊρέκακα. Πότε πότε τους πετούσαν και καμιά σπόντα, δήθεν από «ενδιαφέρον».

«Εσείς πότε θα βάλετε μπροστά για κανένα παιδάκι; Πέντε χρόνια παντρεμένοι είστε!» Τα λόγια, το ψεύτικο ενδιαφέρον

και η περιέργεια των γύρω τους ήταν αληθινές μαχαιριές. Η Ματίνα, τον τελευταίο καιρό πριν μετακομίσουν στην Αθήνα, είχε κλειστεί στο σπίτι και αρνιόταν πεισματικά να βγει. Ακόμα και η σχέση της με τον Γιάννη περνούσε σκληρή δοκιμασία. Οι δικοί της είχαν πέσει πάνω της προσπαθώντας να της αλλάξουν γνώμη. Μα όσο περνούσε ο καιρός τα πράγματα γίνονταν όλο και χειρότερα. Η απόφαση να φύγουν έφερε ανακούφιση σε όλους. Με αυτόν τον τρόπο το ζευγάρι θα μπορούσε να είναι πιο κοντά στους ειδικούς γιατρούς, που ήλπιζε να το βοηθήσουν για να έρθει η πολυπόθητη εγκυμοσύνη. Με τις οικονομίες τους ο Γιάννης άνοιξε ένα μικρό ψαράδικο σε μια συνοικία των Αθηνών και έτσι κουτσά στραβά τα κατάφεραν με τα οικονομικά τους.

Τα τέσσερα χρόνια που ζούσαν στην πρωτεύουσα γύριζαν από γιατρό σε γιατρό και από κλινική σε κλινική. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορούσε να γίνει τίποτε. Ότι προσπάθεια και να έκανε το ζευγάρι, δεν υπήρχε θετικό αποτέλεσμα. Ελπίδες μόνο, που κι αυτές έσβηναν σαν το κεράκι στον άνεμο. Θεραπείες, ορμόνες, εξωσωματικές γονιμοποιήσεις, όλα μάταια. Η τελευταία τους ελπίδα, να μπορέσουν να υιοθετήσουν ένα παιδί, εξανεμίστηκε όταν δεν κατάφεραν να προσκομίσουν τα οικονομικά στοιχεία που απαιτούνταν. Ο Γιάννης στεκόταν πάντα στο πλάι της γυναίκας του με αγάπη και τρυφερή συντροφικότητα, συμμετέχοντας με κάθε τρόπο. Η Ματίνα τελευταία είχε αρχίσει να έχει όλο και περισσότερες ιδιοτροπίες, αρκετά νεύρα, αλλά αυτός τις πιο πολλές φορές δεν της χάλαγε χατίρι και πάντα τη δικαιολογούσε. Μόνον αυτό το καλοκαίρι την είχε πιέσει λίγο παραπάνω, για να περάσουν μερικές μέρες στη Λευκάδα με τους δικούς τους. Εκείνη δέχτηκε με βαριά καρδιά.

Αυτό θα ήταν το τελευταίο τους καλοκαίρι στο νησί. Όμως δεν το γνώριζε ακόμη κανένας.

Η Ματίνα έστεκε στην άκρη της παραλίας, όμως ούτε να κολυπήσει ήθελε ούτε τη θάλασσα κοιτούσε. Έμοιαζε χαμένη σε σκέψεις που της έκαιγαν την καρδιά και θόλωναν το μυαλό της. Το βλέμμα της, παγερό σαν το κρύο του Γενάρη, ερχόταν σε αντίθεση με το ζεστό μεσημέρι. Μια φωνή την τάραξε. Γύρισε να δει. Μπροστά της, μια νεαρή γυναίκα ξεκαρδισμένη στα γέλια φώναζε στο μικρό της:

«Έλα, έλα, σήκω!».

Ένας μπόμπιρας με πολύχρωμο μαγιό και τεράστιο καπέλο προσπαθούσε να στηρίξει τα στραβά ποδαράκια του στην άμμο. Μάταια όμως. Έχανε την ισορροπία του κι έπεφτε προκαλώντας το γέλιο όλων. Και η Ματίνα χαμογελούσε· μα κι έκλαιγε συγχρόνως. Σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε παραπέρα, στην άκρη του γιαλού, μια ομάδα από μικρά να παίζουν με πολύχρωμα κουβαδάκια και φτυαράκια στην άμμο. Οι μανάδες τους παρακεί τα καμάρωναν και τους φώναζαν πότε πότε. Καμιά φορά, όλο και κάποια πεταγόταν σαν ηλεκτρισμένη, για να αρπάξει κάποιο μικρότερο πριν αυτό μπει στη θάλασσα. Παιδικές φωνές χαράς κυριαρχούσαν στην κατάμεστη παραλία. Χρώματα και χαμόγελα δρόσιζαν τις καρδιές.

Γύρισε την πλάτη και άρχισε να βαδίζει στον δρόμο. Περπατούσε ξυπόλυτη στην καυτή ασφαλτο κι έκλαιγε. Τα δάχτυλα των ποδιών της αφήναν αποτυπώματα στη λιωμένη πίσσα. Δεν την ένοιαζε. Δεν ένιωθε κανένα σωματικό πόνο. Άλλο ήταν αυτό που την έκαιγε. Μέσα στο μυαλό της έβλεπε και άκουγε όλους εκείνους που τη ρωτούσαν: «Εσείς δεν θα κάνετε παι-

δάκι; – Άντε, Ματίνα μου, πότε θα βάλετε μπροστά; Τα χρόνια περνάνε, δεν σας περιμένουνε! – Ξέρω έναν καλό γιατρό...» και άλλα τέτοια, πολλά, που της ξέσκιζαν την καρδιά. Και όλες οι μορφές, θειάδες, γειτόνισσες, παλιές συμμαθήτριες, εμφανίζονταν σαν κακές μάγισσες στη σκέψη της. Γύρισε κάθιδη στο σπίτι της.

«Πού ήσουν;» τη ρώτησε ο Γιάννης ταραγμένος μόλις την είδε να μπαίνει αλλά, όταν αντίκρισε τα χάλια της καλής του, έτρεξε ανήσυχος και την πρόλαβε προτού αυτή σωριαστεί στο πάτωμα. «Τι έχεις, αγάπη μου; Είσαι καλά;» ρωτούσε και ξαναρωτούσε με αγωνία.

Εκείνη είχε χαθεί κοιτάζοντας το άπειρο. Όλες οι ερωτήσεις του έμειναν αναπάντητες. Δεν άντεχε να τη βλέπει έτσι. Ήταν σαν να δραπέτευε, σαν να έχανε τα λογικά της.

Η μέρα πέρασε και η Ματίνα καθόταν αμίλητη στο κρεβάτι. Δεν γύρισε να πει ούτε μια στάλα νερό, να δροσιστούν τα ξεραμένα της χείλη. Ο Γιάννης είχε αποκοιμηθεί δίπλα της αποκαμωμένος. Όμως αυτό δεν ήταν ύπνος· ήταν σκέτος παιδεμός. Το ξημέρωμα πλησίαζε έρποντας σαν ύπουλο φίδι που παραμόνευε την κατάλληλη ώρα, την ιδανική στιγμή, για να χύσει το φαρμάκι του.

«Θα κλέψουμε ένα».

Η πρόταση ακούστηκε σαν κρότος μέσα στο μικρό δωμάτιο και ο Γιάννης πετάχτηκε ξαφνιασμένος, με την καρδιά του να χτυπά δυνατά.

«Τι είπες, μωρό μου;» τη ρώτησε, αφού δεν είχε καταλάβει μέσα στον ύπνο του τι ζητούσε η Ματίνα.

«Θα κλέψουμε ένα» επανέλαβε εκείνη ψυχρά και αποφασιστικά. Ο τρόπος που μιλούσε έδειχνε ότι δεν σήκωνε καμία αντίρρηση.

«Τι ένα;» τόλμησε να ψελλίσει αυτός.

«Θα κλέψουμε ένα παιδί... αύριο το μεσημέρι, από την παραλία» είπε εκείνη με τέτοια ψυχρότητα, που μες στο κατακαλόκαιρο θαρρείς και πάγωσε όλο το δωμάτιο.

Ο Πάννης είχε μείνει άναυδος, κοκαλωμένος. Η σκέψη του ήταν νεκρή. Ο χρόνος είχε σταματήσει και στο δωμάτιο το μόνο που κυλούσε ήταν ο ιδρώτας από το μέτωπό του. Δεν άρθρωσε λέξη, δεν είπε τίποτα. Στο κεφάλι του σφυροκοπούσε αδυσώπητα η πρόταση της Ματίνας. Τι ανίερο ήταν αυτό που είχε ξεστομίσει; Πώς μπορούσε η γυναίκα που τόσο αγαπούσε να σκεφτεί κάτι τόσο πρόστυχο και άτιμο; Ψηλάφισε τον τοίχο. Ήθελε να ανάψει το φως.

«Μη!» τον κεραυνοβόλησε εκείνη.

«Ματίνα μου, σύνελθε» ικέτεψε απλώνοντας το χέρι να χαιδέψει τα μαλλιά της καλής του. Το βλέμμα όμως που αντίκρισε να τον κοιτάζει τον έκανε να ανατριχιάσει. Το λιγοστό φως της αυγής, που είχε κατορθώσει να εισβάλει στο δωμάτιο, έκανε την εικόνα ακόμα πιο εφιαλτική. Απέναντί του έβλεπε ένα ζώο, μια λύκαινα που ήταν έτοιμη να τον κατασπαράξει, όχι τη γυναίκα του!

«Το μεσημέρι» πρόσταξε αδίστακτα εκείνη. «Πρωί πρωί θα μαζέψουμε τα πράγματά μας και θα τους αποχαιρετήσουμε όλους στο χωριό. Θα τους ανακοινώσουμε ότι έκανα τεστ, ότι είμαι έγκυος και ότι γυρίζουμε άμεσα στην Αθήνα για εξετάσεις. Θα μείνουμε στη Λευκάδα ως το μεσημέρι και, όταν όλοι θα είναι μαζεμένοι στην παραλία, θα πάμε στο Νυδρί που είναι γεμάτο τουρίστες».

Ο Πάννης τα έχασε με τον τρόπο που είχε οργανώσει η γυναίκα του στη σκέψη της αυτό το αποτρόπαιο σχέδιο. Πώς ήταν

δυνατόν να έχει σκεφτεί ο άνθρωπος που αγαπούσε όσο τίποτε άλλο στη ζωή του κάτι τόσο φρικιαστικό;

«Λοιπόν, λέγε ξεκάθαρα και αντρίκεια: θα έρθεις ή θα με αφήσεις να το κάνω μόνη μου;» του είπε ξερά, με το ίδιο παγωμένο ύφος και δίχως η φωνή της να προδίδει κάποιο συναίσθημα. «Θα το κάνω, ο κόσμος να χαλάσει! Δεν θα με σταματήσει τίποτα και κανένας, είτε με βοηθήσεις είτε όχι» του φώναξε καταπρόσωπο, ενώ το βλέμμα της τώρα είχε πάρει φωτιά. Οι φλέβες στον λαιμό της είχαν πεταχτεί και αφροί σχηματίζονταν στις άκρες των χειλιών της καθώς του ούρλιαζε.

Αφού πέρασαν δέκα ατελείωτα λεπτά ησυχίας, εκείνος σηκώθηκε από το κρεβάτι με πόδια που έτρεμαν και έφτασε στην κουζίνα. Άνοιξε το ντουλάπι και έβγαλε μία φιάλη ούισκι. Ήπια από το μπουκάλι μια γερή γουλιά. Και μια δεύτερη και μια τρίτη. Όση προσπάθεια και αν κατέβαλλε μέσα του, δεν μπορούσε να συνέλθει. Έστρεψε με τρόπο το βλέμμα προς τη γυναίκα του, που τώρα είχε γείρει ήρεμη και μάλλον κοιμόταν με το μαξιλάρι του αγκαλιά. Είχε τρομάξει. Για μια στιγμή φοβήθηκε ότι θα τη χάσει. Πώς θα ζούσε έπειτα δίχως τα μάτια της, τη φωνή της, τον έρωτά της; Πόσο την αγαπούσε, πόσο πολύ την ήθελε ευτυχισμένη! Θα έκανε τα πάντα για κείνη, παρόλο που πολλές φορές ήξερε ότι η Ματίνα εκμεταλλευόταν την αδυναμία που της είχε. Δεν τον πείραζε όμως. Της τα συγχωρούσε όλα.

«Εντάξει» ακούστηκε η φωνή του σαν ψίθυρος. Αυτός ο άντρας, που πάντοτε ήταν τίμιος και δεν είχε βλάψει άνθρωπο στη ζωή του, μόλις τώρα είχε συναινέσει να συμπράξει σε ένα τόσο μεγάλο κακό.

Εκείνη χαμογέλασε δίχως να ανοίξει τα μάτια της και τον κάλεσε με μια κίνηση του χεριού της στο κρεβάτι.

Ο Γιάννης σχεδόν σύρθηκε δίπλα στην αγαπημένη του, που τον αγκάλιασε κι άρχισε να τον φιλάει με πάθος.

«Μη φοβάσαι τίποτα, θα δεις, όλα θα πάνε καλά» τον διαβεβαίωσε και, ανάμεσα σε φιλιά και ερωτικά χάρδια, άρχισε να του αναλύει το ζοφερό, σατανικό σχέδιό της. Το είχε στήσει τέλεια μέσα στο αρρωστημένο της μυαλό, έχοντας αποκλείσει το παραμικρό λάθος που θα μπορούσε να της το χαλάσει.

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΝΕΦΕΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 400.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

«Το παιδί μου... Βοήθεια! Έχασα το παιδί μου...»

Ποιος μπορεί να μείνει αμέτοχος στην τραγική έκκληση μιας μάνας που μέσα σε μια στιγμή χάνει όχι μόνο το παιδί της αλλά και τον κόσμο ολόκληρο; Κι όμως... Κανένας δεν είχε τη δύναμη να κάνει κάτι ώστε τα δεδομένα να αλλάξουν. Το παιδί χάθηκε.

Η Νεφέλη μεγαλώνει με τους ανθρώπους που πιστεύει ότι είναι οι γονείς της, δίχως να ξέρει την αλήθεια. Κοντά τους γνωρίζει την αγάπη, το χάδι, το χαμόγελο, ώσπου έρχεται στον κόσμο ο αδελφός της. Από τότε όλα αλλάζουν. Ριζικά.

Τα πινέλα και οι καμβάδες τη βοηθούν να δραπετεύει από την ασπρόμαυρη ζωή της, μέσα από ένα έγχρωμο παράθυρο. Όταν η Νεφέλη θα καταφέρει να το ανοίξει... ανοίγουν και τα φτερά της.

Μια δασκάλα, δύο νέες φίλες και ένας απροσδόκητος έρωτας έρχονται στη ζωή της για να ανατρέψουν τα δεδομένα.

**Έρωτας, Αρρώστια, Λύτρωση.
Πόση δύναμη μπορούν να ασκήσουν πάνω της;**

Στην έκδοση περιλαμβάνεται σημείωμα του συγγραφέα με αφορμή τη νέα κυκλοφορία του πρώτου του βιβλίου.